

Arrest

nr. 237 281 van 22 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK j, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 juli 2018 België is binnengekomen, diende op 4 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 6 juni 2017 in Italië en op 3 juli 2017 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 20 december 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 20 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 04/07/2018
Overdracht CGVS: 04/07/2019*

U had op 29 oktober 2019 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u05 tot 13u20. U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Oger Ignace loco Loobuyck Alexander, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Riyoleh clan. U bent geboren in de hoofdstad Mogadishu, gelegen in de provincie Banaadir, waar u tot aan uw vertrek naar Saudi-Arabië in 2010 hebt gewoond. Van 2000 tot 2016 woonde u in Saudi-Arabië.

In 2016 werd u samen met u uw gezin vanuit Saudi-Arabië naar Somalië gedeporteerd. U trok naar Merka, waar uw schoonfamilie reeds verbleef. Bij uw terugkeer in Somalië werd u bijgestaan door een clangenoot die, zonder dat u zich hiervan bewust was, voor het leger werkte. Na enige tijd begonnen aanhangers van Al-Shabaab u te bedreigen. Ze zeiden dat u geen contact meer mocht hebben met deze man. U bleef echter omgaan met deze man. Op een avond pleegde Al-Shabaab een aanval op uw huis toen u zelf niet thuis was. Uw clangenoot was op het moment van de aanslag in uw woning en overleed. Hierna besloot u te vluchten.

In november 2016 ging u met het vliegtuig naar Turkije waar u na ongeveer een maand via Italië naar Duitsland ging. U verbleef tot juli 2018 in Duitsland en diende op 4 juli 2018 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de identiteitskaart van uw zus M.M.R. neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vervolging door Al Shabaab. Ten eerste zijn uw verklaringen over de man die voor het leger zou werken en met wie u door Al-Shabaab zou zijn geassocieerd, niet geloofwaardig. Zo is het vreemd en ongeloofwaardig dat u enerzijds stelt dat u niet wist dat deze man voor het leger werkte, maar anderzijds wel zelf verklaart dat hij legerkledij droeg (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 29.10.2019, p. 20). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u stelt dat u niet wist wat die kledij was (zie CGVS, p. 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat u, zoals u stelt, pas later te weten bent gekomen dat hij voor de regering werkte (ibid.). Gevraagd naar wat zijn beroep dan exact was, geeft u eerst het vreemde antwoord dat hij de leider van de regering was (zie CGVS, p. 21). Gevraagd wat hij dan juist deed voor de regering, geeft u het eveneens bevreemdende antwoord dat hij FBI was (ibid.). Wanneer u hierop gevraagd wordt of hij voor de inlichtingendienst werkte, bevestigt u dit. Op de vraag hoe deze dienst dan genoemd wordt, kan u echter enkel zeggen dat het een militaire dienst was en dat hij een leider was (ibid.). Het is vreemd dat u niet beter zou weten wat de precieze dienst en functie was van deze man, die u meermaals heeft geholpen en regelmatig bij u op bezoek kwam (zie CGVS, p. 20-21). Zeker gelet op uw verklaringen dat Al-Shabaab u vervolgde omdat zij u met hem associeerden, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de professionele achtergrond van deze persoon.

Ten tweede wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de bomaanslag op uw huis. Zo zegt u eerst dat de aanslag op uw huis, waarbij deze man is overleden, een vergissing was en dat Al-

Shabaab dacht dat ze u bij deze aanslag hadden gedood (zie CGVS, p. 21). Meteen daarna zegt u echter dat Al-Shabaab deze man hadden opgepakt en in uw huis hadden opgesloten alvorens de bom te laten vallen, waardoor het vreemd en ongeloofwaardig is dat Al-Shabaab niet zou weten dat ze niet u maar wel deze man hadden gedood (ibid.). Even later stelt u echter opnieuw dat deze man is gekomen toen niemand het zag en dat Al-Shabaab daarom dacht dat ze u hadden gedood (ibid.). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen kunt afleggen over hoe deze man in uw huis verzeild raakte en er werd gedood, doet ernstig twifelen aan uw verklaringen in dit verband.

Ten derde wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over het aantal bedreigingen dat u ontving. Zo stelt u eerst dat Al-Shabaab u een paar keer gewaarschuwd had om niet met deze man rond te hangen (zie CGVS, p. 21). Hierna stelt u dat Al-Shabaab altijd drie keer waarschuwt en ze je dan vermoorden (ibid.). Gevraagd hoe vaak u bent bedreigd door Al Shabaab zegt u echter dat u heel veel keer bedreigd bent geweest (ibid.). Opnieuw gevraagd hoeveel keer, antwoordt u naast de kwestie dat ze geïnfilteerd zijn en gekleed gaan als normale mensen (ibid.). Wanneer de vraag nog eens herhaald wordt en specifiek gevraagd wordt naar het aantal keren dat u werd bedreigd, zegt u dat u ongeveer tien keer bedreigd bent geweest gedurende een week (zie CGVS, p. 22). Hierna herhaalt u echter opnieuw dat ze drie keer waarschuwen en je dan doodgaat of leeft (ibid.). Wanneer opgemerkt wordt dat u tien keer bedreigd bent geweest en geen drie keer, zegt u dat de tien keer een waarschuwing is en dat je dan na drie dagen wordt gedood (ibid.). Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat u eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen over hoe vaak u ongeveer bedreigd werd door Al-Shabaab. Het feit dat u dit niet kunt, doet verder twifelen aan uw verklaringen omtrent de redenen voor uw vertrek uit Somalië.

Gelet op al het bovenstaande wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u door Al-Shabaab werd vervolgd.

De door u neergelegde kopie van de identiteitskaart van uw zus verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien het document enkel informatie bevat over de identiteit en nationaliteit van uw zus, die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. U stelt immers dat u in Mogadishu bent geboren er hebt gewoond tot u op uw negende naar Saudi-Arabië vertrok (zie CGVS, p. 4-5). Bovendien wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over waar uw familie op heden verblijft. Zo stelt u bij aanvang van het interview dat uw moeder heel haar leven in Mogadishu heeft verbleven, om hierna te stellen dat u niet weet waar zij verblijft (zie CGVS, p. 5). Gevraagd of uw broer nog in Mogadishu woont, stelt u dat dit mogelijk is maar dat het laatste dat u hoorde is dat hij in Afgoye was (zie CGVS, p. 7). Bovendien verklaarde u voor de DVZ dat uw drie oudste kinderen en hun moeder in Mogadishu verblijven, maar stelt u voor het CGVS dat u niet weet waar ze zijn (zie verklaring DVZ dd. 07.08.2018, punt 16 en zie CGVS, p. 7). Dit doet vermoeden dat uw familiaal netwerk in Mogadishu sterker is dan u doet uitschijnen.

Ook verklaart u tot de Rijoleh clan te behoren, een subclan van de meerderheidsclan Hawiye die een dominante clan is in Mogadishu (zie CGVS, p. 16). U kan zich dus ook op uw clanaffiliatie beroepen voor steun en hulp bij uw terugkeer naar Mogadishu.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Saudi-Arabië gewerkt hebt als stukadoor, mecanicien, verver en chauffeur van schoolbussen, werkervaring die u ook in Mogadishu kunt gebruiken (zie CGVS, p. 13). Ten slotte wordt opgemerkt dat u jong bent en in goede gezondheid verkeert. Er kan dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Mogadishu vestigt.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Hij licht toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende stelt eerstens geen geloof te hechten aan de vervolging van verzoekende partij door Al Shabab.

[citaat bestreden beslissing]

Wat betreft de man die voor het leger werkte, heeft verwerende partij verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. Als de man voor het leger werkte, droeg hij uiteraard zijn legerkledij. Echter, las hij naar verzoekende partij kwam, was hij in zijn normale kleren, waardoor verzoekende partij initieel ook niet wist dat hij voor het leger werkte.

Wat betreft de precieze jobinhoud van deze man, is het uiteraard niet vreemd dat verzoekende partij hier niet van op de hoogte is. Deze man werkte immers voor de overheid, voor het leger. Hij ging niet te pas en te onpas de inhoud van zijn werkzaamheden onthullen aan verzoekende partij goed wetende dat Al Shabab actief was in de regio. Het is dan ook niet ernstig te verwachten dat verzoekende partij hiervan op de hoogte zou moeten zijn.

Verzoekende partij heeft zo duidelijk mogelijk trachten uit te leggen dat zij vervolgd werd door AL Shabab omwille van het verkoop van goederen aan ongelovigen.

II.1.2. Verwerende partij vervolgt als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij slaat een en ander door elkaar. Uit deze argumentatie blijkt nogmaals dat verwerende partij verzoekende partij helemaal niet correct heeft begrepen.

Bij de bomaanslag van AL Shabab kwamen 4 familieleden en de man die voor het leger werkte om. Al Shabab ging ervan uit dat verzoekende partij ook in de woning aanwezig was. Zij heeft helemaal niet verklaard dat de man eerst door Al Shabab zou zijn opgepakt. Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen.

II.1.3 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

Verzoekende partij kan moeilijk de beweegredenen weten van Al Shabab en een verklaring geven wanneer zij haar paas na 10 waarschuwingen hebben trachten te vermoorden. Zij heeft uiteraard geen controle over het doen en laten van Al Shabab. Verwerende partij kan de houding van AL Shabab merkwaardig vinden, verzoekende partij kan alleen maar eerlijk uitleggen wat haar is overkomen.

Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.

II.1.4. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VV

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij werd geboren in Mogadishu, maar vertrok er op 9 jarige leeftijd naar Saudi Arabië. In 2016 werd zij samen met haar familie gedeporteerd naar Somalië en ging zij in Merka wonen, gezien haar schoonfamilie er woonde en zij er een sociaal netwerk had.

De algemene veiligheidssituatie in Merka blijft onbesproken door de verwerende partij, die meent dat de verzoekende partij in Mogadishu een vestigingsalternatief heeft, quod non. Het feit dat zij er geboren is betekent niet dat zij er zoveel jaar later zich nog kan vestigen. Zij weet niet wie er nog van haar familie verblijft en heeft geen enkele contact met iemand in Mogadishu.

Het is dan ook niet ernstig te stellen dat zij er zich op een veilige manier zou kunnen vestigen.

Zelfs mocht de verwerende partij menen dat de verzoekende partij aldaar een vestigingsalternatief heeft, quod non, dan nog kan moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De zeer recente aanslagen in Mogadishu tonen aan dat het nergens veilig is voor verzoekende partij om zich te vestigen. Er kan op heden niet (meer) gesproken worden van een veilig alternatief om zich waar dan ook in Somalië te vestigen. Verwerende partij kan niet meer volhouden dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in Somalië en dat verzoekende partij geen gevaar zou lopen slachtoffer te worden van een volgende bomaanslag.

Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan eens de gewone burgers het slachtoffer worden van deze aanslagen.

Recentelijk nog, namelijk op 24 juli 2019, gebeurde er nog een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen (zie <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuis-mogadishu-a9534eed/>)

Op 2 maart 2019 gebeurde er tevens een zware aanslag na een bomaanslag met vuurgevecht, waarbij minstens 36 doden vielen (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht/>)

Op 22 december 2018 gebeurde er tevens een dubbele zelfmoordaanslag die minstens 22 mensen het leven kostte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-22-doden-door-dubbele-zelfmoordaanslag-in-mogadishu-a162cbff/>)

Op 9 november 2018 was vond er ook reeds een aanslag met drie bomauto's plaats die minstens 41 mensen het leven kostte en 106 gewonden veroorzaakte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/dodentol-bij-aanslagen-met-bomauto-s-in-somalie-loopt-verder-op-41-doden-en-106-gewonden-a3c7de97/>)

De verwerende partij vindt deze vicieuze cirkel van geweld blijkbaar niet voldoende om de verzoekende partij het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen.

II.2.2. Ook het CEDOCA rapport bevestigt de onveiligheidssituatie in Mogadishu p. 37:

[citaat uit COI Focus]

Op p. 38 blijkt duidelijk dat het geweld toeneemt en niet afneemt:

[citaat uit COI Focus]

Zie ook p 41:

[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds veel burgersslachtoffers maakt en dat burgers snel gevisieerd kunnen worden (p. 48):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid, weliswaar afhankelijk van de wijk waar men woont (p. 67) :

[citaat uit COI Focus]

De hierboven reeds geciteerde aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld.

Hoe de verwerende partij kan stellen dat de situatie in Somalië niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.4 Maar er is meer, de verwerende partij publiceerde onlangs op haar site het volgende COI Focus rapport « COI Focus : « Somalië - Veiligheidssituatie in Mogadishu » dd 22 oktober 2019.

Hierin wordt nogmaals de gevaarlijke en complexe situatie in Mogadishu beschreven - verwerende partij ontkent dit tevens niet.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij zelfs na dit rapport kan blijven volharden dat verzoekende partij minstens niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het COI Focus rapport dd 22 oktober 2019 stelt dat Al Shabab nog steeds aanslagen pleegt, zelfs in regio's die onder controle staan van de overheid, p. 10 :

[citaat uit COI Focus]

De situatie is er in 2019 erger en erger aan het worden : p. 13 :

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het onmogelijk om een exact getal te plakken op het aantal aanslagen en doden door Al Shabab:

[citaat uit COI Focus]

Toch zijn de cijfers werkelijk hallucinant, p. 28-29 :

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

p. 30-32:

[citaat uit COI Focus]

p. 35-36

[citaat uit COI Focus]

Men kan aldus niet blijven volharden dat de overheid de controle zou hebben over Mogadishu, het geweld is ver verspreid en iedereen is er in gevaar : (p. 37-38) :

[citaat uit COI Focus]

(...)

[citaat uit COI Focus]

(...)

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het niet enkel AL Shabab die er aanslagen pleegt (p. 27):

[citaat uit COI Focus]

Al Shabaab organiseert zich ook beter en beter en de aanslagen worden steeds complexer; (p. 17-18):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport bevestigt dat er niet kan gesproken worden van een veilige situatie en dat de inwoners vaak moeten instaan voor hun eigen veiligheid : cf. p. 50:

[citaat uit COI Focus]

Zelfs de clans zijn niet in staat om hun leden te beschermen (p. 50-51):

[citaat uit COI Focus]

(...)(p. 23-24):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport besluit dat de situatie in Mogadishu erg instabiel is en dat Al Shabab nog steeds een groot gevaar vormt voor de veiligheid, waardoor er nog steeds honderden doden vallen door terreur p. 60 :

[citaat uit COI Focus]

Het is aldus onbegrijpelijk dat verwerende partij nog durft te stellen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot toekenning van subsidiaire bescherming.

II.2.4. Ook de Verenigde Naties beklemtonen én bevestigen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",26 which disproportionately affects the civilian population.27 During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan"

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member; and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February; which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro-Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en aldus het non-refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu.

Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance..

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. In een aanvullende nota brengt de commissaris-generaal COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu." van Cedoca van 21 april 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing werd op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten wordt ondergraven door de vaststellingen dat (i) verzoekers verklaringen over de man van het leger werkte die de oorzaak was van de bedreigingen door Al-Shabaab ongeloofwaardig zijn, alsook dat verzoeker ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde over (ii) de bomaanslag op zijn huis en (iii) de bedreigingen door Al-Shabaab. Het verweer in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan het voorgaande.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat: *“Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vervolging door Al Shabaab. Ten eerste zijn uw verklaringen over de man die voor het leger zou werken en met wie u door Al-Shabaab zou zijn geassocieerd, niet geloofwaardig. Zo is het vreemd en ongeloofwaardig dat u enerzijds stelt dat u niet wist dat deze man voor het leger werkte, maar anderzijds wel zelf verklaart dat hij legerkledij droeg (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 29.10.2019, p. 20). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u stelt dat u niet wist wat die kledij was (zie CGVS, p. 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat u, zoals u stelt, pas later te weten bent gekomen dat hij voor de regering werkte (ibid.).*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift vooreerst aan dat de commissaris-generaal zijn verklaringen over de man die voor het leger werkte verkeerd heeft geïnterpreteerd. Hij verduidelijkt dat deze man enkel zijn legerkledij droeg wanneer hij voor het leger werkte, doch dat hij verzoeker bezocht in zijn normale kleren, zodat verzoeker initieel niet wist dat deze man voor het leger werkte. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad evenwel vast dat dit verweer niet in overeenstemming is met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad merkt immers op dat verzoeker over deze man verklaarde *“Ik zag hem gewoon toen ik in Merka woonde, hij kwam soms op bezoek, hij kwam me opzoeken, ik zag hem op de straat. Ik probeerde ook werk te zoeken, hij had ook legerkleding, maar ik wist niet wat dat was. Maar achteraf heb ik gehoord dat hij van de regering was en dat hij werkte voor de regering.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 20). Hieruit kan genoegzaam worden afgeleid dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij deze man wel in zijn legeruniform heeft gezien, doch dat hij niet wist wat deze kledij inhield, hetgeen evenwel geen aannemelijke verklaring betreft. De Raad is van oordeel dat het bovenvermeld verweer van verzoeker een *post-factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker verklaarde dat de man die hem hielp legerkledij droeg doch dat verzoeker dergelijke kleding niet zou herkennen en verklaarde dat hij pas later te weten kwam dat deze man tot het leger behoorde, ondanks het feit dat hij legerkledij droeg.

De bestreden beslissing oordeelde verder nog terecht dat: *“Gevraagd naar wat zijn beroep dan exact was, geeft u eerst het vreemde antwoord dat hij de leider van de regering was (zie CGVS, p. 21). Gevraagd wat hij dan juist deed voor de regering, geeft u het eveneens bevreemdende antwoord dat hij FBI was (ibid.). Wanneer u hierop gevraagd wordt of hij voor de inlichtingendienst werkte, bevestigt u dit. Op de vraag hoe deze dienst dan genoemd wordt, kan u echter enkel zeggen dat het een militaire dienst was en dat hij een leider was (ibid.). Het is vreemd dat u niet beter zou weten wat de precieze dienst en functie was van deze man, die u meermaals heeft geholpen en regelmatig bij u op bezoek kwam (zie CGVS, p. 20-21). Zeker gelet op uw verklaringen dat Al-Shabaab u vervolgde omdat zij u met hem associeerden, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de professionele achtergrond van deze persoon.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het niet ongeloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte is van de precieze functie van deze man omdat hij voor het leger werkte en zijn werkzaamheden niet zomaar zou delen aan verzoeker omdat Al-Shabaab actief was voor de regio, stelt de Raad vast dat hij voorbijgaat aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde vervolging te vrezden door Al-Shabaab omdat hij geassocieerd was met deze man, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van diens professionele achtergrond. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze man zijn neef was van dezelfde stam en dat hij nadien door de vader van deze man werd geholpen om het land te verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 20), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker meer informatie zou kunnen verkrijgen over de functie in het leger van de man die de oorzaak vormde voor zijn problemen met Al-Shabaab en zijn vlucht uit Somalië. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat hij vervolgd werd door Al-Shabaab omwille van het verkopen van goederen aan ongelovigen, stelt de Raad vast dat deze bewering een loutere *post-factum* verklaring betreft die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij goederen verkocht aan ongelovigen, dat hij daarentegen verklaarde werk te zoeken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 20) en dat hij duidelijk verklaarde dat Al-Shabaab hem bedreigde omdat hij contact had met zijn neef die voor het leger werkte (*“AS heeft me een paar keer gewaarschuwd, ze zeiden dat ik niet meer met die man in contact moest komen”* (Ibid., p. 21). Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging door Al-Shabaab duidelijk in verband brengt met zijn contacten met zijn neef die voor het leger werkte, zodat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat

verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over de man, hetgeen een kernelement betreft in verzoekers relaas, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees voor vervolging door Al-Shabaab.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht als volgt: *“Ten tweede wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de bomaanslag op uw huis. Zo zegt u eerst dat de aanslag op uw huis, waarbij deze man is overleden, een vergissing was en dat Al-Shabaab dacht dat ze u bij deze aanslag hadden gedood (zie CGVS, p. 21). Meteen daarna zegt u echter dat Al-Shabaab deze man hadden opgepakt en in uw huis hadden opgesloten alvorens de bom te laten vallen, waardoor het vreemd en ongeloofwaardig is dat Al-Shabaab niet zou weten dat ze niet u maar wel deze man hadden gedood (ibid.). Even later stelt u echter opnieuw dat deze man is gekomen toen niemand het zag en dat Al-Shabaab daarom dacht dat ze u hadden gedood (ibid.). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen kunt afleggen over hoe deze man in uw huis verzeild raakte en er werd gedood, doet ernstig twifelen aan uw verklaringen in dit verband.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij nooit verklaard heeft dat deze man die voor het leger werkte eerst door Al-Shabaab werd opgepakt, merkt de Raad andermaal op dat dit verweer klemmt met de notities van het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt immers dat verzoeker verklaarde *“Hij wil gewoon mijn helpen, hij heeft ervoor gezorgd dat wij een plek kregen en op een dag was ik bij de stad Risi en hij was in Abgawle en eigenlijk was het een vergissing. Toen de bom ontplofte, dacht AS dat hij mij was, dus het was een vergissing. AS heeft me een paar keer gewaarschuwd, ze zeiden dat ik niet meer met die man in contact moest komen. Ik heb niet geluisterd, toen heeft Al-Shabaab hem gepakt, gevangen in mijn huis en daar de bom laten vallen. Hij is omgekomen.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 21). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat Al-Shabaab zijn neef die voor het leger werkte heeft opgepakt, in verzoekers huis had gevangengehouden en vervolgens een bom op het huis liet vallen. Verzoeker toont met het louter ontkennen van zijn verklaringen niet aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet overeenstemmen met hetgeen verzoeker werkelijk verklaard heeft. Aldus oordeelde de bestreden beslissing terecht dat voorgaande verklaring niet in overeenstemming is met verzoekers andere verklaring dat Al-Shabaab zich vergiste en dacht dat ze verzoeker hadden gedood. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat het feit dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen over deze bomaanslag, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op dit punt en aldus aan zijn vermeende vrees voor vervolging door Al-Shabaab.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat: *“Ten derde wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over het aantal bedreigingen dat u ontving. Zo stelt u eerst dat Al-Shabaab u een paar keer gewaarschuwd had om niet met deze man rond te hangen (zie CGVS, p. 21). Hierna stelt u dat Al-Shabaab altijd drie keer waarschuwt en ze je dan vermoorden (ibid.). Gevraagd hoe vaak u bent bedreigd door Al Shabaab zegt u echter dat u heel veel keer bedreigd bent geweest (ibid.). Opnieuw gevraagd hoeveel keer, antwoordt u naast de kwestie dat ze geïnfilteerd zijn en gekleed gaan als normale mensen (ibid.). Wanneer de vraag nog eens herhaald wordt en specifiek gevraagd wordt naar het aantal keren dat u werd bedreigd, zegt u dat u ongeveer tien keer bedreigd bent geweest gedurende een week (zie CGVS, p. 22). Hierna herhaalt u echter opnieuw dat ze drie keer waarschuwen en je dan doodgaat of leeft (ibid.). Wanneer opgemerkt wordt dat u tien keer bedreigd bent geweest en geen drie keer, zegt u dat de tien keer een waarschuwing is en dat je dan na drie dagen wordt gedood (ibid.). Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat u eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen over hoe vaak u ongeveer bedreigd werd door Al-Shabaab. Het feit dat u dit niet kunt, doet verder twifelen aan uw verklaringen omtrent de redenen voor uw vertrek uit Somalië.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de beweegredenen van Al-Shabaab niet kent, geen controle heeft over het doen en laten van Al-Shabaab en aldus geen verklaring kan geven waarom zij haar pas na tien waarschuwingen zou trachten te vermoorden, en enkel kan uitleggen wat hem is overkomen, merkt de Raad op dat dergelijk verweer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen over de bedreigingen door Al-Shabaab. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit evenwel niet het geval.

De Raad stelt vast dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker enerzijds zou verklaren dat Al-Shabaab verzoeker tien keer bedreigd heeft en anderzijds verklaart dat Al-Shabaab drie keer een waarschuwing geeft en dan doodt, gezien deze handelswijze duidelijk niet werd toegepast op verzoeker. Verzoekers inconsistente verklaringen over deze bedreigingen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vermeende problemen met Al-Shabaab.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

De bestreden beslissing oordeelde nog terecht dat de door verzoeker neergelegde identiteitskaart van zijn zus geen bewijswaarde heeft ter staving van zijn vervolgingsfeiten: *“De door u neergelegde kopie van de identiteitskaart van uw zus verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien het document enkel informatie bevat over de identiteit en nationaliteit van uw zus, die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staat.”* Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concrete noch dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk verklaarde dat hij Somalië niet heeft verlaten om dezelfde redenen als zijn zus Somalië verliet (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 8). Aldus kan op basis van de gegevens in het administratief dossier in onderhavig verzoek om internationale bescherming niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Somalië een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging zou hebben omwille van de problemen van zijn zus.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad wijst erop dat verzoeker in staat is om de reis naar Mogadishu te maken en er zich te vestigen. Uit de COI Focus *“Somalië. De veiligheidssituatie in Mogadishu.”* van Cedoca van 22 oktober 2019 blijkt Mogadishu ook bereikbaar is via een internationale luchthaven.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de door verzoeker bijgebrachte informatie dezelfde is en verder in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund. Bovendien wordt de beoordeling van de commissaris-generaal bevestigd in de meest recente informatie (aanvullende nota commissaris-generaal).

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De bestreden beslissing oordeelde verder nog terecht dat:

"U stelt immers dat u in Mogadishu bent geboren er hebt gewoond tot u op uw negende naar Saudi-Arabië vertrok (zie CGVS, p. 4-5). Bovendien wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over waar uw familie op heden verblijft. Zo stelt u bij aanvang van het interview dat uw moeder heel haar leven in Mogadishu heeft verbleven, om hierna te stellen dat u niet weet waar zij verblijft (zie CGVS, p. 5). Gevraagd of uw broer nog in Mogadishu woont, stelt u dat dit mogelijk is maar dat het laatste dat u hoorde is dat hij in Afgoye was (zie CGVS, p. 7). Bovendien verklaarde u voor de DVZ dat uw drie oudste kinderen en hun moeder in Mogadishu verblijven, maar stelt u voor het CGVS dat u niet weet waar ze zijn (zie verklaring DVZ dd. 07.08.2018, punt 16 en zie CGVS, p. 7). Dit doet vermoeden dat uw familiaal netwerk in Mogadishu sterker is dan u doet uitschijnen.

Ook verklaart u tot de Rijoleh clan te behoren, een subclan van de meerderheidsclan Hawiye die een dominante clan is in Mogadishu (zie CGVS, p. 16). U kan zich dus ook op uw clanaffiliatie beroepen voor steun en hulp bij uw terugkeer naar Mogadishu.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Saudi-Arabië gewerkt hebt als stukadoor, mecaniciens, verver en chauffeur van schoolbussen, werkervaring die u ook in Mogadishu kunt gebruiken (zie CGVS, p. 13). Ten slotte wordt opgemerkt dat u jong bent en in goede gezondheid verkeert. Er kan dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Mogadishu vestigt."

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen contact heeft in Mogadishu en niet weet wie van zijn familie er nog verblijft, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft. De Raad is van oordeel dat uit verzoekers inconsistente verklaringen over de verblijfplaatsen van zijn familieleden, zoals deze blijken uit de motivering van de bestreden beslissing, genoegzaam kan worden afgeleid dat verzoeker zijn werkelijk familiaal netwerk in Mogadishu wenst achter te houden, hetgeen een indicatie vormt dat verzoeker wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt in de stad Mogadishu waarop hij zich kan beroepen voor steun en bescherming.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad niet over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP